

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν ἄνταλλάξον: ἡ Κόρη τοῦ Πολέμοιο (0) μεῖ Ἐνδοκύνου...

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: Ναυτικά τῆς Λήμνου (ναί, ὅσα θέλει ψευδῶνμα...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμός Δύσεων Δεκεμβρίου - Μαρτίου

Αἱ λύσεις δεκάτῃ μέρῃ τῆς 19ης Ἀπριλίου, ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

138. Λεξιγράφος

Μία πρόθεσις δισύλλαβη Μεῖ νῆσον συννήθη, Κ' ἕνας σοφὸς περίφημος Ἐβθὺς ἐφανερῶδη.

Ἐστάλη ὑπὸ Πόπης Χατζηκωνσταντίνου

139. Συλλαβόγραφος

Υἱὸς τοῦ Νῆσ καὶ θεὸς Ἀρχαῖος καὶ πολὺ γνωστός, Φιλία οἱ δύο τοὺς πιάνουν Κι' ὄλο τὸν κόσμον φτιάχνουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

140. Στοιχειόγραφος

Τὴν πηγὴν καὶ ἐκβολὴν Ποταμοῦ Ρωσίας θγάξω Καὶ βασίλισσαν σεπτὴν Παρευθὺς παρουσιάσω.

Ἐστάλη ἀπὸ Ἐνα Χιωτῶν

141. Μεταγραμματισμός

Βγάλε λάμβδα, βάλε μὴ Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὴ στιγμή Ἀπὸ βασίλειά ἀρχαῖον Ἔνα μῆνα ἐκ τῶν ὠραίων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπτέρου Νῆως

142. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+ ***** = Ἰαθὺς. + + ***** = Κριτὴς τοῦ Ἰσραήλ. + + ***** = Πτηνόν. + + + ***** = Ἐπιρρημα χρόνου. + + + ***** = Βασιλεὺς τῶν Ἐβρ. + + + ***** = Ἑλλῆν ποιητής. + ***** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Εἰς τὴν πυραμίδα, κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν κάτω: ἀρχαῖον πλοῖον, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἐπίπετον, σύμφωνον. Ἡ κάθετος πρόθεσις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς...

γὼν διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Παντοκράτορα (ἔσπειλα) Ποντοπόρον (ὀλιγίστους) ὥστε κάμε...

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Φεβρουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

143. Ἐξάγονον

*** = Ἄγριον ζῶον. **** = Θεὸς Αἰγύπτου. ***** = Πρωτεύουσα Βαλκανικῆ. ***** = Κράτος τῆς Ἀσίας. *** = Ἐπιρρημα χρόνου.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὄνειροπόλου τῆς Δόξης

144-148. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθῶν, ἀνεῦ ἀναγραμματισμοῦ, ἀλλὰ τὸσαι λέξεις:

πῖλος, πόρος, βάρος, μόνος, τάληρον.

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Μανιώδη Ταξειδιώτισσαν.

149. Ποικίλη Ἀκροστιχίς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, σχηματίζουν πόλεμ τῆς Ἑλλάδος.

1. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 2. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 3. Γεωμετρικὸν σχῆμα. 4. Βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας. 5. Ἀριθμητικὴ πράξις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δαφνοστεφίδος Νῆως

150. Φωνηεντόλιπον

ν-δ-τ-δ-ν-δ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γλαύκου

151. Γρίφος

τὸ F τὸ τὸ τόπο, Λη! τὸ τὸ τὸ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνετικὸν Λεόντου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 49 512. Μῖνος (μῆν ὄς.)—513. Ἐρμιόνη (ἐρ, μί, ο, νί.)—514. Πῶρος—Ὄρος.—515. Μέλος—μῦλος.

516. ΗΡΑ ΝΑΟΥΜ ΒΟΡΝΕΟΣ ΜΑΡΔΟΝΙΟΣ ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ

517. Τάγης, Τάμεσις, Ἄλβις, Δούνας.—518. ΚΥΠΡΟΣ—ΑΒΡΑΜΑΡΔΟΝΙΟΣ

519. Εἰς τὰς ὕβρεις ἢ περιφρονησί (εἰς τὰς ὑβρ-εἰς-ἠ περιφρονησί, σὺς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μετὰ ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν μετὰ 10, διὰ δὲ τοῦ συνδρομῆτός μας μετὰ 5 μόνον μετὰ ἅπλᾳ στοιχεῖα τῶν διπλασίων καὶ μετὰ ἅπλᾳ τῶν τριπλασίων. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδή καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληθύνονται ὡς νὰ ᾖσαν 15, Ὁ χ ω ρ ι σ τ ὄ σ τ λ ο σ, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετὰ κεφαλαία ἢ παχὰ ἢ ἀπλᾳ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὀπολογίται ὡς ἑξέως ἀπλάι.—Αἱ μὴ συνδεδεόμενα ὑπὸ τοῦ ἀντικειμένου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.]

ΙΕ' - 11

Ἰδρυθὲν ἐν Λάρνακι Σύλλογος ὀνόματι ἁ' Ἐλευθερία», σκοπὸς τοῦ ὁποίου εἶνε ἡ διάδοσις τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ Δημοφθῆριμα. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Συνδρομὴ εξαμηνιαία δρ. 1,25. Ἐφέληγχαν: Πρόεδρος «Κεντρὶ τῆς Διαπλάσεως», ἀντιπρόεδρος: «Ζήνων ὁ Κιτιεύς», γραμματεὺς: «Τροπαιοῦχος Ἑλλάς», ταμίας: «Ἐβάνον Λυκεῖον Λάρνακος», σύμβουλοι: Λύσανδρος Ν. Σαυμαῆς, Νικόλαος Παπαδόπουλος.—Οἱ βουλημένοι ἀποστατήσαν πρὸς τὸν Γραμματέα Παναγιώτην Σ. Κτωρίδη, Λάρνακα (Κύπρου).

ΙΕ' - 12

Δαφνοστεφίδος Νῆξη, Δευτέραν Σολωνεῖον Δ' 6 1/2 ὄσοι, εἰς μετὰ κουκουδάγια, ὁ ἄλλος... ἐγώ.—Καμουνογιᾶς.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤῶΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

δῶν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον, ἐλήφθησαν ἀπὸ 11-17 Φεβρουαρίου

ΑΘΗΝΩΝ. Κίμων Α. Μάσκας, Ἄν. Α. Γεώργας, Λάμπρον Ἀσκήθ, Ματομῆνο Ἡλιοβασιλεῖα, Ρουμελιωτάκι, Ἀμαλία Τσάι, Γ. Ε. Κουλουμπάκης, Δέσποινα Χ. Δόση, Ἀσπασία Α. Πυλαρινῶ, Γ. Χ. Πουλάκος, Αἰμιλία Ὁ. Κατάρση, Μέλλων Ναυάρχος, Αἰλιὰ Καλογεροπούλου, Θεοδώρα Καραβέλλου, Γεώρ. Κολυδάς, Στ. Α. Μάμος, Ναν. Ι. Βασιλόπουλος, Φανή Α. Κοκκίνη, Ι. Ν. Πλατσῆς, Σοφία Βάθη, Γ. Ι. Ραυτοπούλος, Δημ. Κύρου, ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν.

ΑΜΦΙΣΣΗΣ. Χρ. Γ. Κασοῦρος. ΒΕΑΚΑΣ. Ἡρώς τῆς Λήμνου. ΒΟΛΟΥ. Δόξα τοῦ Βότου, Εδξανάκι Γεωργ. ΓΥΘΕΙΟΥ. Ὀλγα Μπαρδάκη. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Ἀφ. Κ. Σωτηροπούλου, Θεόδ. Γ. Σακελλαροῦδης, Διον. Α. Δημόπουλος, Α. Α. Χαροσίλης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ι. Α. Μεράκης. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Χ. Γ. Λιαπῆνης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Π. Σ. Μαννηγάλης. ΙΩΑΚΗΝ. Α. Π. Καλλίνικος, Παν. Σ. Κουβαράς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Κυματοβόλος Ποσειδάων, Ἀγγελικὴ Γαλλιουποῦλου. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Μαρία Κ. Καμβύσα, Σοφὸς τοῦ Μέλλοντος.

ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Δημ. Παλιούρας, Παῦλος Σ. Μηλιώτης, Ἀπ. Καραβίας, Ἐνδοξο Μεσολογιωτάκι.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐδόντων τὴν λύσαν τὰ δυνάματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῦδα καὶ ἐληφθησαν οἱ ἐξῆς τρεῖς ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Δημητρίῳ, ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΜΕΡΚΑΤΗΣ ἐν Ζακύνθῳ, καὶ Π. Σ. ΜΠΕΝΗΦΑΛΤΗΣ ἐν Θεσσαλονικίῃ, οἱ ὁποῖοι ἐνεργήσαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργεῖου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχίαν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with subscription information: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Οἱ περίεργοι ἐπιβάται, οἱ ὅποιοι εἶχον σταματήσει εἰς τὴν διάδρομον, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἴδω, ἐξήκολούθηον σιγὰ τὴν ὁμιλίαν τῶν. — Ἐλέγετε; ἔλεγε ὁ ἕνας εἶχε δίκη; θὰ κάμουν μιὰ τρύπα ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

Ὁ πλοίαρχος εἶδε τὸν Ραοὺλ ὠχρὸν καὶ ἄρρωνον, καὶ ἡ πρώτη του σκέψις ἦτο νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ. Ἐπειτα ὅμως τὸ μετανόησε, τὸν ἐπληρώσατο, τὸν ἐπίσπασεν ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔφερεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν, πλησίον τῆς κουπαστῆς, καὶ τῷ εἶπε: — Τὸ ἐμάντευσες, μικρὸ μου; Ἄς εἶνε, ἀφοῦ εἶσαι ἐδῶ, ἔλα νὰ ποχοχαρετῆσῃς γιὰ τελευτάκι φορὰ τὸν δυστυχῆ σου φίλον.

Ἐπὶ τῶν γαλλικῶν πλοίων, ὁ καταποντισμὸς τῶν νεκρῶν ἐκτελεῖται ταχέως, χωρὶς κανενὸς εἶδους ἐκδηλώσεως. Δύο ναῦται εἶχον μεταφέρει, ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι, μήκους τριῶν μέτρων, τὸ πτώμα τοῦ Ταρπῆν, τὸ ὁποῖον, καθὼς ἦτο τυλιγμένον καὶ ρομιμένον εἰς ἕνα ἄσπρο σινδόνι, ὠμοῖαζε μὲ μούμιαν.

Ὁ Ραοὺλ κατέπνιξεν ἕνα λυγρὸν καὶ τρέμων, μετὰ τὸ χέρι του εἰς τὸ χέρι τοῦ πλοίαρχου, ὁ ὁποῖος τοῦ τὸ ἔσφιγγε δυνατὰ, παρσπάθη εἰς τὴν πένητον τελετήν.

Ὁ Ραοὺλ, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ, ὅφισσε τὴν σκοπιάν του, διήλθε πρὸς τὸν ἐμπροσθεν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκρύπτοντο ὀπίσω ἀπὸ μίαν θύραν, καὶ

Ἄντ' ἐπὶ τῶν γαλλικῶν πλοίων, ὁ καταποντισμὸς τῶν νεκρῶν ἐκτελεῖται ταχέως, χωρὶς κανενὸς εἶδους ἐκδηλώσεως. Δύο ναῦται εἶχον μεταφέρει, ἐπάνω εἰς ἕνα τραπέζι, μήκους τριῶν μέτρων, τὸ πτώμα τοῦ Ταρπῆν, τὸ ὁποῖον, καθὼς ἦτο τυλιγμένον καὶ ρομιμένον εἰς ἕνα ἄσπρο σινδόνι, ὠμοῖαζε μὲ μούμιαν. Ἐνας βαρὺς κύλινδρος ἀπὸ μαλὸδι ἦτο δεμένος εἰς τὰ πόδια του. Ὁταν τὸ τραπέζι ἀπετέθη πλησίον τῆς κουπαστῆς, ἔλοι ἰσπεκαλώφθησαν καὶ ὁ Ραοὺλ ἤβλεπεν νὰ πληρωσῇ. Ἄλλ' ὁ πλοίαρχος τὸν συνενεκέρασε σιγὰ κ' ἐπέφερε μίαν μόνον λέξιν: «Ἐμπρός!»

Τότε οἱ ναῦται ἐπίσπασαν τὸ τραπέζι καὶ τὸ ἔσπρωξαν κατὰ μῆκος τῆς κουπαστῆς εἰς τὰ πόδια νὰ προκαλέσουν μίαν ταραχάν, μόνον θὰ ἔπαιον οἱ ἄνδρες νὰ τὸ κρατοῦν δυνατὰ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄκρον. Χωρὶς κρ-

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 93. (**) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 94

λάσσης κ' έβυθίσθη με υπόκωφον κρότον... Έπαυει μάλιστα μάστιγα τήν έφάνη ως να διέκρινεν, από τόν φεγγίτην τής καμπίνας του, ένα πτώμα που έπλεον εις την επιφάνειαν, ακολουθούν τόν πλοίου. Και εις τόν πυρετόν του ήμουν άκόμη και την φωνήν του δυστυχοῦς φίλου του, ο οποίος τόν έκραζεν. "Ω, τί φρικτή κίνηση!..."

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ
"Ο Ραούλ έπιμένει.

Δέν θα έμμείνωμεν εις τας διαφόρους περιπετειάς του ταξιδιού. "Ο Ραούλ, τόν όποιον έπεριποιούντο τόν σον οι έπιβάται τής πρώτης θέσεως και οι αξιωματικοί τής «Πάμπας», θά ήτο πολύ εύτυχης, εάν δέν τόν έθλιβεν άκόμη ή ανάμνησις του θανάτου.

Έν τούτοις έκαμαν τά πάντα δια να τόν διασκεδάσουν. Είς τόν Ρίον "Ιανέρον απέβιβάσθη με τήν γαλλικήν οικογένειαν που τόν έπροστάτευε και περιήλθε με αυτοκίνητον την θαυμασίαν πρωτεύουσαν τής Βραζιλίας. Έθαύμασε τόν μοναδικόν τοπίον του τόν περιέρχου έκείνου κόλπου,

με τας καταφύτους του νήσους, οι όποιαι αναδύονται ως πελώρια άνοδοέσαι από τά κυανά νερά. "Ανέβη εις τόν Κορκουάδιον κ' έπεριπάτησε με τούς καλούς του φίλους επί του θαυμασίου έκείνου δρόμου, ο όποιος ακολουθεί τούς ιδιοτρόπους έλιγμούς του κόλπου μέχρι τής Τζούκας.

Αί νέαι έντυπώσεις, τά ώραία θεάματα, συνέτειναν εις τόν να έλαττώσουν τήν θλίψιν του και, παρά την στέρησιν του μόνου του προστάτου, απέφασκε πάλιν να κυνηγήση μόνος του την τύχην και να προσπαθήση να εύρη πόρον ζωής εις τόν Βουένος-Άυρες.

Οι πλοίαρχοι και οι έπιβάται τής πρώτης, οι όποιοι ήσαν ένήμεροι τής ιστορίας του, συνεζήτησαν ζωηρώς περί του τρόπου, με τόν όποιον θά ήμπορούσαν να τόν βοηθήσουν.

"Ο Ραούλ επήγγαιεν ως μετανάστης και υπ' αυτήν την ιδιότητα ήτο γραμμένος εις τόν βιβλίον του πλοίου. "Ο κανονισμός επέβαλλεν εις τόν πλοίαρχον να παραδώση τόν μικρόν εις τούς ειδικούς υπαλλήλους τής μεταναστεύσεως. Και αυτοί πλέον θάπεφάσιζον τί θά τόν έσημαν.

"Ητο πιθανόν ότι, ως εκ τής νεαρής ηλικίας του, και άφου κανείς δέν θά τόν έζητούσεν εις τόν Βουένος-Άυ-

"Ο Ραούλ έκαμε τόν λουτρόν του..."

ρες, θά ήναγκάζοντο να τόν στείλουν όπισσω με τόν ίδιον άτιμόπλοιον. "Αλλ' ο μικρός δέν ήθελεν ούτε να τόν άκούση. Τώ έπροξένοι φρίκην ή ιδέα, ότι ήμπορούσε να επιστρέψη εις τόν Σιανλί και να πάση πάλιν στα χέρια τών δεσποινίδων τής όδου Σαιντ-Αινιάν.

Δέν θέλω να γυρίσω πίσω! έλεγεν έπιμόνως εις τούς προστάτας του. Γιατί έγω, πραγματικώς, δέν έχω ούτε σπίτι, ούτε οικογένειαν, που θά μ' έδέχετο εύχαριστώ!

Και ο Ραούλ παρέστηεν εις τούς έπιβάτας τας τρεις γεροντοκόρας θείας του με τόν μελανά χρώματα, ώστε κανείς δέν έτόλμησε να έπιμείνη. "Αλλως τε ο Ραούλ ήτο σταθερώς άποφασισμένος να τά καταφέρη μόνος του εις τόν Βουένος-Άυρες.

Θά κάμω ό,τι θά έκαμνα και στο Παρίσι, τούς έλεγε. Είμαι γερός και θά έργασθώ. "Ολοι με βεβαιώνουν, ότι εκεί-πέρα χρειάζονται άθρόπους. Έγνοούν βέβαια μεγάλους, ενώ έγω είμαι άκόμη παιδί. Παιδί όμως γερό, που τόν έφρονιμωσαν από τώρα τά δυστήματα και ή δυσκολίες τής ζωής.

Επειτα μήπως δέν μεγαλώνουν τά παιδιά; Κ' έγω σε λίγα χρόνια θά είμαι άντρας!

Δέν είχαν πλέον τήν νόντιτάξουν εις αυτήν την λογικήν και εις αυτήν την θέλησιν. Και συνεφώνησαν να παραδώσουν τόν παιδί εις την ύπηρεσίαν τής Μεταναστεύσεως, όπου θά εύρισκε βεβαίως βοήθειαν και προστασίαν. "Ο νόμος ήτο ρητός. "Ως μετανάστης, ο Ραούλ θά περιθάλπητο και θά διατρέφετο υπό τής Έταιρείας έως ότου θά εύρισκε θέσιν. Και την θέσιν αυτήν πά-

λιν, αυτή ή Έταιρεία θά έφρόντιζε να τόν την εύρη. "Ωστε δέν υπήρχε φόβος να χαθή ο μικρός συμπαθής προστατευόμενος...

"Αφιεις εις Βουένος Άυρες.

Τόν άτιμόπλοιον έπροχώρει από τής προτεραιάς επί τών υποκινητών υδάτων του Ρίο ντε λα Πλάτα. Τά χαράγματα ειχε διέλθη πρό του Μοντεβιδέου, χωρίς να σταματήσει, κ' έπλεε τώρα, υπό την οδηγίαν πλοίου, εις τά βαθύτερα μέρη του ποταμού, όθεν τά μεγάλα ύπερωκεάνεια ήμπορούν να διεργωνται άκινδύνως.

Επί τής «Πάμπας» έβασίλευε κίνησις και ζωηρότης. Κάθε έπιβάτης, από του δυστυχετέρου μετανάστου μέχρι του πλουσιωτέρου ταξιδιούτου, ήσθάνετο την άόριστον έκείνην συγκίνησιν, την όποιαν δοκιμάζουν όλοι όσοι, μετά πολυήμερον διάπλουν προσεγγίζουν εις μίαν νέαν χώραν. Σκυμμένοι κατά μήκος τών κυκλιδωμάτων κάθε καταστρώματος, έκντίζον όλοι την φαιδν έκτασιν του άφρισμένου ποταμού.

Εξαφνα παρουσιάσθη ή άργεντινή πρωτεύουσα, εν τώ μέσω όμίχλης, όραμα δυσδιάκριτον άκόμη, εκεί-κάτω εις τά βάθη του όρίζοντος. "Αλλ' εις κάθε κίνησιν τής έλικος, τόν όραμα αυτό έγίνετο εύδικριτότερον.

Μετ' όλίγας στιγμάς, έφαινετο καθαρά ή μεγάλη άμερικανική πόλις, ή όποια έκτείνεται από βορρά προς νότον, κατά μήκος του άπεράντου ποταμού. Από του βαθυπρασίνου τής Παλέριου, μέχρι τής Άβελλανάδας, με τά άραιά οικοδομήματα, ή πόλις άνεπτύσσεται εις μακράν γραμμην όρίζοντιον, μονότομος, όμοιόμορφος. Μόνον έδω κ' έκεί μερικά υψηλότερα κτίρια, δειλαί άπομνημεία τών άμερικανικών ούρανοευστών, διέκοπτον την μονοτονίαν τών χαμηλών, λευκών οικιών. Μετ' όλίγων ή «Πάμπας» εισήρχετο εις την Δαρσένα Νόρτε.

Βουένος Άυρες! Πόσας έλπίδας, πόσα όνειρα έσμιβόλιζεν ή έκφραστική,

"Ο Ραούλ έφαγε με όρεξιν..."

ή μαγική αυτή λέξις! "Ιδού τέλος ή νέα αυτή πόλις, ή πρωτεύουσα χώρας επίσης νέας, τής όποιας και μόνον τόν όνομα έμπνέει την έλπίδα εις τούς άποκλήρους του παλαιού κόσμου! "Ιδού, ήτο εκεί, πρό τών όφθαλμών όλων έκείνων, οι όποιοι απέβλεπον εις αυτήν με τόνσην άγωνίαν...

Τόν άτιμόπλοιον έρριψε τας άγκύρας του και προσήγγισε την έρμηον προκυμιάαν, εις την όποιαν μόνον οι τελονοφύλακες και οι υπάλληλοι τής με-

ταναστεύσεως είχαν τόν δικαίωμα να εισέλθουν. "Ο θρόνος τής άφίξεως απέβιβάξε τούς ρεμβατισμούς τών έπιβατών, οι όποιοι ήσθάνθησαν να τούς άρκόνη άμέσως ή νέα ζωή που ήνοιγετο ένόπιόν των. "Εμπρεπε ναρχίσουν την πάλιν, τόν άγώνα. "Εμπρός!

"Ο Ραούλ έστέκετο σαστισμένος εις τόν κατάστρωμα, όπου οι έπιβάται τής πρώτης, έπειγόμενοι να ανταμώσουν έκείνους που τούς έπερίμεναν, τόν είχαν άφιση, άφου τόν έχαιρέτησαν βιαστικά...

Με την βαλίτζαν πλησίον του έπερίμενε... τί; Δέν ήξευρε ούτε αυτός. "Ο πλοίαρχος τώ ειχεν ειπή να μη κυνηγή και ύπήκουσε, μη γνωρίζων τί θά τόν έκαμαν.

Έπερίμενε... Οι ταξιδιώται απέβιβάζοντο, και αυτοί άκόμη οι μετανάσται, ανά είκοσιν, ώδηγούντο εις την Ξηράν υπό τών παλλήλων με στολάς κωνάς. Και ο Ραούλ έπερίμενε...

("Επεται συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. (Συνέχεια)

Σύμφωνοι. Τότε λάβετε την καλωσύνη να περιμένετε λίγες στιγμές, ειπεν ο γέρω-Ράφλ, προσφέρων κάθισμα. Να τελειώσω πρώτα μ' ένα πελάτη που έχω μέσα, και έπειτα είμαι στη διάθεσί σας. Σ' ένα τέταρτο... τόν πολύ σε είκοσι λεπτά.

"Ο Μωρίς απέδέχθη δια νεύματος τής κεφαλής και ο γέρος εισήλθεν άμέσως εις τόν έργαστήριον του. "Αλλ' όσον γρήγορα και άν άνοιγόκλεισε την θύραν, ο Μωρίς έπρόφρασε να ιδή, υπό τόν ζωηρόν φώς που έπλημμυρούσεν έκείνο τόν δωμάτιον, ένα άνθρωπον ρακενδύτην, άποκουστικής άσχημίας, του όποιου τόν πρόσωπον, τεχνικώς μετασχηματισμένον, παρουσιάζεν ένα χείλος πρισμένον κ' αίματωμένον, φρικώδες.

Αυτός ειπε! ειπε καθ' έαυτην ο Μωρίς. Και πλησιάζας την θύραν, είδεν από την κλειδαρότρυπαν τόν γέρω-Ράφλ να εφαρμόζει μίαν ξανθήν περρούκιαν εις τόν μελανόχρονον κεφάλι του πελάτου του, ο όποιος έτόλιγεν έπιμωλώς με μίαν παληρόν εφημερίδα μίαν κασσετίαν από μαύρον ξύλον, τής όποιας τά μεταλλίνα κοσμήματα έλαμπον εις τόν φώς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Άμοιβή ένκατόν χιλιάδες φράγκα. Τέ έκαμην εν τώ μεταξύ ο κ. Βωτιέ, ο προϊστάμενος του Μωρίς; "Η πρώτη φροντίς του καταστηματαρχου, μετά την έπίσκεψιν του γραμ-

ματέως του μαρκησιού Ντερινού, εις τόν όποιον ύπεχρέωθη ναπακαλύψη μέρος τής αλήθειας, υπήρξε να προβή μόνος του εις μίαν έρευναν.

Πληροφόρηθείς από τας εφημερίδας τά κατ' την σύλληψιν και την σχεδόν ταυτόχρονον δραπετεύσιν του κλέπτου εις Διέπτην, ένόησε τόν λάθος και ήτο τώρα έντελώς βέβαιος περί τής άθώτητος του Μωρίς Ζιλλάρ. Έθαύμασε μάλιστα ειλικρινώς την τόλημν και την έξυπνάδα του τώως μαθητευομένου του, και από μέσα του έδασάζετο πολύ περισσότερο εις τας προσπάθειάς του νεαρού αυτού ν τ ε κ τ ι β, παρά εις την πάντοτε προβληματικήν συνδρομήν τής Άστυνομίας προς άνεύρεσιν τής πολυτίμου κασσετίνας.

Τόν πρωί έκείνο, ενώ έτελείωνε την άνάγνωσιν τών γαλλικών και τών άγγλικών εφημερίδων, οι όποιοι διηγούντο δια μακρών τόν άνδραγαθήμα του Μωρίς Ζιλλάρ επί του άτιμοπλοίου «Λονδίνου», ο κ. Βωτιέ έσυλλαγίσθη: — Γενναίο παιδί! Πρέπει να τού ζητήσω συγγνώμην... Είπε ήρωας!

Έξαφνα ανεπήδησε και ή εφημερίς έξέφυγεν από τά χέρια του: "Ο συντάκτης του άρθρου, παύων τά έγκώμια, έτελείωνε με την πληροφορίαν — και με τόν παράνονον, — ότι ο ήρωας του άνδραγαθήματος, τόν όποιον θθαύμασαν όλοι οι έπιβάται του «Λονδίνου», δέν ήτο παρά ένας κοινός κλέπτης, άφου μετ' όλίγας στιγμάς, έκλεψεν από τόν τελωνιόν του Νισουάδεν μίαν κασσετίαν, περιέχουσαν πιθανώς πολύτιμα κοσμήματα, με τόλημν και μαεστρίαν που έμαρτυρούσαν, ότι πρό

πολλού εξήσκει αυτό τόν έπάγγελμα. — Τη βρήκε! άνέκραξεν ο κ. Βωτιέ. Την έχει!... Μπράβο, Ζιλλάρ! Μπράβο, παιδί μου! Μη φοβάται και δέν θά σε θεωρούν για πολύν καιρόν ως κλέπτην! Εγώ είμ' έδώ!

Την στιγμήν έκείνην παρουσιάσθη εις τόν γραφειόν ένας ύπηρετής και άννιγγειλεν εις τόν κ. Βωτιέ, ότι ο μαρκησιος Ζάν Ντερινού έπιθυμούσε να τόν ιδή άμέσως.

Φέρ' τον έδώ! διέταξεν ο καταστηματαρχός.

Και σηκωθείς, έτρεξεν εις προύπαντησιν του σεβαστού του πελάτου.

— Μία καλή είδησις, κύριε Μαρκησιέ! τώ ειπε πριν άκόμη τόν χαιρετήση. "Η κασσετίνα βρέθηκε!

— "Α! Έκαμην ο μαρκησιος, του όποιου τόν πρόσωπον έφωτίσθη άμέσως. Την έχετε;

— Δέν την έχω άκόμη. "Αλλά ένας πρώην έργάτης μου, ο Μωρίς Ζιλλάρ, ο νέος που έφέρθη ως ήρωας εις τόν άτιμόπλοιον «Λονδίνου», κατάρθρωσε να την πάρη από τόν κλέπτην.

— Είπε βέβαιον; ήρώτησεν άγωνιωδώς ο ιδιοκτήτης τής κασσετίνας.

— Τόν βεβαιώνει ή «Πρώτη».

— Και ή άγγλική εφημερίς;

— Δέν τής έδιόθασα άκόμη όλες. "Αλλά ιδού ο «Χρόνος» του Λονδίνου. Τόν γράφει και αυτός. Ναί μεν έκλαμβάνει τόν νέον Ζιλλάρ ως κλέπτην, τόν άποτέλεσμα όμως ειπε τόν ίδιον. "Ο Ζιλλάρ κατάρθρωσε να βάλη εν τόν χέρι την κασσετίνα. Κατάρθρωσε άκόμη να διαφύγη τας έρευνας τής Άστυνομίας και τώρα βέβαια θά ταξιδεύη για τή

Γαλλία "Ωστε αύριο θα την έχωμε...
 — Μικαρί να ήταν αλήθεια! είπε στενάζων ο κ. Ντερινύ. Θα έβιδα όσα-όσα για να βρεθώ αυτή ή κασσετίνα. Έν ανάγκη και τή μισή μου περιουσία θα έθυσίαζα!
 — Κτυπούν! τον διέκοψεν έξαφνα ο κ. Βωτιέ. Συγγνώμη, κύριε μαρκήσιε, αλλά θα είνε κάτι έπειγον, γιατί οι υπάλληλοί μου ξεύρουν, ότι δεν θέλω να με διακόπτουν, όταν έχω έπισιπέτας.
 — Έλευθερα, παρακαλώ! απεικρίθη ο μαρκήσιος.
 Ο Βωτιέ ήνοιξε τήν θύραν και επέστρεψεν άμέσως, κρατών έν τηλεγράφημα με τήν σφραγίδα του Λονδίνου.
 — Άνοιξτε το μόνος σας, κύριε μαρκήσιε! είπε, τείνων τον φακέλλον. Θα είνε βέβαια ή επικύρωσις...
 Άλλά μόλις έρριψε βλέμμα επί του τηλεγραφήματος, ο μαρκήσιος έκλονίσθη κ' έκρατήθη από έν έπιπλον διά να μή πέση.
 — Κάθε έλπίς έχάθη!... έψιθύρισε στενάζων.
 Το τηλεγράφημα περιείχε τά εξής: «Η κασσετίνα εύρίσκεται εις τήν κατοχήν μου. Είπατε εις τον ιδιοκτή-

την, ότι δεν θα τήν έπανίδη ποτέ. Ρ.»
 — Θα του τήν ξαναπάρωμε! έφώναξεν ο κ. Βωτιέ. Ο κλέπτης δεν θάρ-γήση να πιασθώ. Θα του τήν ξαναπάρωμε!
 — Όχι! υπέλαβεν ο μαρκήσιος με ήλλοιωμένη φωνή. Όχι! δεν υπάρχει πιά έλπίς. Δέν ξεύρετε σεις το πρόσωπον που στέλλει αυτό το τηλεγράφημα...
 — Τον κλέπτην που υπογράφεται «Ρ;» Μά...
 — Έγώ τον ξέρω, τον ξέρω καλά. Γι' αυτό σας λέγω, ότι δεν έχω πιά καμιά έλπίδα. Ο Ρω δεν θα πιασθώ. Ο Ρω δεν πιάνεται ποτέ. Η κασσετίνα έχάθη άνεπιστρεπταί.
 Ο Βωτιέ έμάντευσεν άριστως, ότι κάποιο φοβερόν μυστικόν ήνάγκασε τον μαρκήσιον να μην έξηγηθώ περισσότερον, αλλά θα είχε πολύ σπουδαίους λόγους, διά να εκφράζεται με τόσην πεποιθήσιν.
 — Όπωςδήποτε, είπε μετ' όλίγων, άς δοκιμάσωμε. Ίσως με καμιά μεγάλη άμοιβή...
 — Ναι, απεικρίθη ο μαρκήσιος, άν και είμαι πεπεισμένος, ότι δεν γίνεται

τίποτε, θα δοκιμάσω. Μπορείτε να με συνοδεύσετε στην Άγγλία, να με βοήθησετε;
 — Βεβαίωτατα! μ' όλη μου τήν καρδιά! έσπευσε ναποκριθώ ο κ. Βωτιέ.
 — Τότε, έλάτε άπόψε στο σταθμό, τήν ώρα που φεύγει το έξπρες για τή Χάβρη. Θα είμαι εκεί και θα ιδούμε...
 — Θα έλθω χωρίς άλλο, κύριε μαρκήσιε.
 — Όρεθουάρ λοιπόν, θα σας περιμένω. Άς έλπίζωμε άκόμη...
 Και ο μαρκήσιος άπεχαιρέτησε τον καταιπτηματόεχον.
 Βεβαίως, ο κ. Βωτιέ δεν ήμπορούσε να γνωρίζη διά ποίον λόγον το τηλεγράφημα έκείνο του «Ρ» έτάραξε τόσο τον μαρκήσιον Ντερινύ.
 — Έγώ τον γνωρίζω καλά! είπε, έσυλλογίζετο τώρα μόνος ο Βωτιέ. Άλλά τί συμπτώσις παράξενη είνε αυτή να τον γνωρίζη, και πως τον άνεγνώρισεν άμέσως με μόνον τήν αιγιματώδη υπογραφήν «Ρ»;... Μήπως τυχόν;... Άλλά όχι! δεν είνε δυνατόν!... άδύνατον!...
 ("Επεται συνέχεια) ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΠΟΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΗ;
 [ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Κυρά Όμορφούλα, είπεν ή Λουκία 'ς τήν κούκλα της' έσχισες το καινούργιο σου φορεματάκι· πρέπει να τιμωρηθής!
 — Δέν είνε ή κυρά Όμορφούλα που έσχισε το φόρεμά της, είπεν ή παραμάνα που έκουνούσε τον μικρούλη άδελφόν· δεν πρέπει αυτή να τιμωρηθώ!
 — Μήτ' έγώ όμως δεν πρέπει να τιμωρηθώ! είπεν ή Λουκία.
 — Ποιός λοιπόν;
 — Το ξεύρω έγώ.
 — Το ξεύρετε; λοιπόν πές το.
 — Η Ψιφίνα! ή Ψιφίνα πρέπει να τιμωρηθώ.
 — Δέν είνε σωστό, είπεν ή παραμάνα. Έάν ή Λουκία έφύλαγε τήν κούκλα της, ή Ψιφίνα δεν θα τής τήν έσχίσε.
 Μπορεί να πη τίποτε 'ς αυτό ή Λουκία; Μήπως ή Ψιφίνα θα μπορούσε να πάρη τήν κούκλα τής Λουκίας, άν ή Λουκία τήν είχε κλείση εις το ντουλάπι των παιγνιδιών της;
 Πιστεύω, ότι ή μικρά μου φιληνάδα, άλλη φορά, θα είνε πιό προσεκτική.

ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΒΑΜΒΑΚΙΑ
 Α' Βραβείον Διαγωνισμού Μεταφράσεως

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Άγαπητοί μου,

ΑΙΔΙ όχι καν δεκαπέντε έτών, αλλά μόνον δεκατριών, ο φίλος μας, Υιός της Σιμέλης, μου γράφει, έξ άφορμής τής προηγουμένης περί τής Θρησκείας και Έπιστήμης επιστολής μου, και τά εξής:

«... Τά προβλήματα του Θεού και τής Ψυχής δεν τά λύει ή Έπιστήμη, αλλά ούτε και ή Θρησκεία, ή οποία εύθως έξ αρχής τά παραδέχεται ως λελυμένα άνακριστητήτως και προχωρεί, θέτουσα αυτά ως βάσιν... Καμμίαν λύσιν δεν θα λάβω ούτε από τήν Έπιστήμη, άλλ' ούτε από τήν Θρησκείαν... Η Θρησκεία τίποτε δεν έξηγεί, τίποτε δεν διαλευκαίνει, τίποτε δεν άποδεικνύει...»

Όμολογώ, ότι χαίρομαι, όταν βλέπω τόσο μικρά παιδια να διατυπώνουν παρατηρήσεις και άντιρρήσεις επί ζητημάτων τόσο ύψηλών. Σημαίνει, ότι τά παιδια αυτά σκέπτονται από τέτοιαν ήλικίαν, είνε σπάνιοι... Φυσικά, λυπούμαι συνάμα, όταν τά βλέπω να πλανώνται. Άλλ' ή λύπη μου δεν είνε μεγαλειτέρα τής χαράς μου. Η πλάνη εις τόσον νεαρά κεφάλια, και φυσική είνε και εύκόλως διαλύεται. Και είμαι βέβαιος, ότι θάρκέσουν όλίγα λόγια, διά να διαλυθώ ή πλάνη και του μικρού μας φίλου και όλων όσοι τυχόν σκέπτονται όμοίως.

Τό να ζητούμεν, άγαπητοί μου, από τήν Θρησκείαν άποδείξεις, όπως ζητούμεν από τήν Μαθηματικήν ή τήν Φυσικήν, σημαίνει άπλούστατα, ότι δεν εξεύρομεν τί είνε Θρησκεία. Θρησκεία λοιπόν είνε Αποκάλυψις. Ο Ίδιος ο Θεός άπεκαλύφθη, έφανερώθη, εις μερικούς έλεκτους, άνωτέρους, άγιους ανθρώπους, ο ίδιος ο Θεός τοίς άπεκάλυψε μερικά από τά μυστήριά του και οι άνθρωποι αυτοί άνήγγειλαν τήν άποκάλυψιν εις τους άλλους. Αυτή είνε ή βάση τής Θρησκείας. Η Έπιστήμη έχει άλλην βάση. Αρχίζει από τά γνωστά και προχωρεί εις τά άγνωστα, με άποδείξεις, με πειράματα, με συλλογισμούς. Άλλά, καθώς είπαμεν και τήν άλλην φοράν, αυτή δεν λύει τά μεγάλα προβλήματα. Η Θρησκεία όμως αρχίζει από τά άγνωστα, μάς τά κάμνει γνωστά διά τής

άποκάλυψης, τά θέτει ως θεμέλια και προχωρεί. Τήν στιγμήν που θα τής έξητούσαμεν άλλην μέθοδον, τήν εναντίαν, δεν θα ήτο πλέον Θρησκεία· θα ήτο Έπιστήμη. Και τότε δεν θα έλυε τίποτε και αυτή, όπως δεν λύει και ή Έπιστήμη.

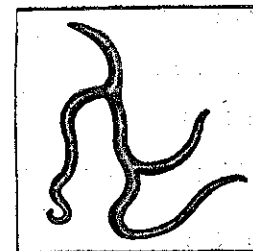
Λοιπόν, διά να είνε κανείς θρησκός, πρέπει να πιστεύη Αποκάλυψιν. Να μη βασίζεται δηλαδή εις μόνον τάς πέντε αισθήσεις του, τάς άπαιτηλάς, και εις τήν πτωχήν ανθρώπινην λογικήν του, αλλά να επικαλήται τάς μυστηριώδεις, τάς άποκρύφους, τάς άνεξήγηάστους δυνάμεις που έχει εντός του, — αισθητήρια χωρίς ώρισμένα όργανα, ψυχικάς δυνάμεις, τάς οποίας ή Έπιστήμη άγνοεί άκόμη και δεν τάς μεταχειρίζεται. Υπάρχουν όμως! Όλη ή νεωτέρα φιλοσοφία, ή οποία εκήρυξε και τήν ανεπάρκειαν ή τήν χρεωκόπιον τής Έπιστήμης εις ό,τι άφορά τά μεγάλα προβλήματα, τάς παραδέχεται. Αι δυνάμεις αούται, φώς εκ των ένδον, άπεκαλύψαν εις τους έλεκτους ανθρώπους τον Θεόν και τοίς έξήγησαν τόσα μυστήρια τής δημιουργίας. Και αι δυνάμεις αούται κάμνουν τους άλλους, τους κοινούς, να παραδέχονται

τήν άποκάλυψιν, να πιστεύουν εις το υπερπέραν τής ύλης, εις τήν αιωνιότητα, εις το μυστήριον, εις ένα Νούν κυβερνώντα έν σοφία τον κόσμον, και να είνε θρησκοί. Εις όποιανδήποτε και άν άνήκουν θρησκοίαν. Διότι όλαι αι θρησκείαι, κατά βάθος, είνε αι ίδιαι. Κάμνουν τον άνθρωπον να επικοινωνή ένδομύως, διά τής ψυχής, διά τής καρδιάς, με τον άόρατον και άπόκρυφον κόσμον, με το μυστήριον, με τον Θεόν.

Πιστεύω, ότι ένοήσατε τώρα τήν φύσιν τής Έπιστήμης και τήν φύσιν τής Θρησκείας, ώστε να μην έπηρεάζουν τήν άγνήν πίστιν σας εις τον Θεόν, αυτήν τήν εύτυχίαν σας, ούτε αι συμφωνίαι των, ούτε αι αντιθέσεις των. Έδισταξα, μα τήν αλήθειαν, να σας όμιλήσω διά τόν ύψηλόν και δύσκολον πρόβλημα. Άλλ' όσον είδα, ότι παιδια, όχι δεκαπέντε, αλλά δεκατριών μόνον έτών, σκέπτονται δι' αυτά, και σέζητούν, και συμπεραίνουν, όχι μόνον διελεύθη κάθε μου διαταγή, αλλά και ένόμισα άναγκαίον να σας όμιλήσω, διά να σας προφυλάξω από τήν πλάνην, εις τήν οποίαν συχνά υποπίπτουσιν οι νεοί...
 Σας άσπάζομαι
 ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργον τέρας

Ίδου και άλλα τέρας τής φύσεως, άλλ' αυτά είνε άπλοūs σκόληξ. Τον ηδρεν ένας φαράς του Χάλεϋ εν Δήμης τής Άγγλίας,

σκόπτων τήν γήν διά να εύρη δολώματα του άγρίου του. Ο περίεργος αυτός σκόληξ είνε, ως βλέπετε, τριρος.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α'.) Ηαίγγνοι

Έστάλη από το Ναύατο της Αθήνου

ΜΙΣ	ΠΟ	Η	ΜΗΣ
ΡΑ	ΕΡ	ΑΡ	Α
ΠΟΛ	ΣΤΟΣ	ΣΕΙ	ΦΑΙ
ΔΩΝ	ΤΕ	ΔΩΝ	Η

Να συναρμολογηθούν αι συλλαβαι αούται, ώστε ν' άποτελεσθούν τά όνόματα έξ αρχαίων θεών.

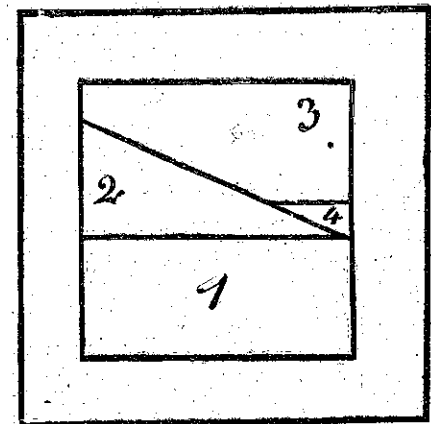
β'.) Λογοπαίγγνοι

Έστάλη από της Παιγνίσσης των Δολλαρίων
 Τι όφελος βγαίνει από ένα βουλωμένο μπουκάλι;

γ'.) Διά τους Γαλλομαθεύς

Έστάλη από του Χάουος
 Q**nt *n *rbi* *st t**mb*, t**t l* m**nd* c**r: **; br**nch*s.
 Νάναγρωσθώ το φωνηνοτόλιπον του-το.

Δύσεις του 11ου φύλλου

α') Ίδου πως σχηματίζεται το τετράγωνον.—β') Ραούλ, Μαρτί, Δυφούρ, Αίμιλία, Δουκή, Τορπέν, Έρμέλ, Ρενέ.—γ') Trop parler, nuit; trop gratter, cuit trop tirer, rompt.

Σελίς Συνεργασίας Συνδρομητών... Συνδρομητή του, Κεφ. Β'

Η ΠΑΛΗ ΜΟΥ ΕΞΟΧΗ

Ένας τόπος κατάφυτος από πεύκα, καταιπτόσινα, που σαν περνούσε ανάμεσα απ' το πυκνό φύλλωμά τους...

Πώς να ξεχάσω τα ώραία δειλινά, που μαστε καθισμένοι κατάχαμα στην πυκνή σιά των πεύκων...

Πώς να ξεχάσω τα ώραία βράδια που μαστε ξαπλωμένοι άπάνω στους βράχους του βουνού...

Πανελλήνιος Πόθος

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ

«Όχι, παιδί μου, λάθος κάνεις, το ντό είναι μετωλό και όχι ντιέ, καθώς το ξπαίξες».

Αυτά λέγει η διδασκάλισσα του πάνου εις την μικρούλα ξανθή μαθήτριά της.

Η μικρούλα αγωνίζεται να διορθώση το λάθος της, ενώ προσπαθεί να παίξη όλες της δύσκολες, διά τα μικρά της χαράκια νότες...

«Καί θα παίξουν βέβαια το κυνηγητό, το αγαπημένο μου παιγνίδι, συλλογίζεται η Μαρία, ενώ τελειώνει το πρώτο γύμισμα...»

«Αλλά δυστυχώς τώρα μόλις ήχησε το μάθημα, και έχει να παίξη ακόμη το θλιγότερον τρία τέταρτα, και έν τώ μεταξύ θα φύγουν αί φίλοι και τότε... τίποτε παιγνίδι!»

Καθώς εσκέπτετο αυτά η μικρούλα, χωρίς να τό θέλη, ένα δάκρυ έπεσε από τα γλυκά καστανά ματάκια της.

Τό είδα, ένόησα την άφορημήν του, και επειδή έγω ήμουν ή προσορινή και πολύ έπεικής διδασκάλισσα, άπέλυσα την μι-

κρά μου μαθήτριά, ή όποία έπρεξε να εύρη της φίλες της με πρόσωπον λάμπον από χαράν.

Και έπειτα λέγουν, ότι αυτή ή ηλικία είναι ή εύταχστερα όλων! Δεν συμφωνώ. Έχει και αυτή τας λύπας της, όπως και κάθε άλλη.

Νησιωτοπούλα

Ο ΑΠΟΧΩΡΙΣΜΟΣ

Στόν φίλο μου Αίμ. Τ.

Δυό φίλοι αποχωρίζοντο και κλαίγαγε κ' [οί δύο]

Κι' έλεγε αυτός που έφευγε: αλλοίμονο!

[θα φύω, Μακρυνά από σένα θέ να ζω, θα νοσταλγώ [τά μέρη

Που τα διαβαίναμε μαζί μ' αγαπήη χέρι-χέρι...

Κι' αυτός που έμεινε έλεγε: τί κριμιά! θα [σε χάσω]

Δέν θα σε νειώθω πιά κοντά' πώς να ξανα- [περάσω

Τους θρόμους που περνούσαμε μαζί, αγα- [πημένοι!...

Σε κάθε βήμα μου σε σένα ο νοός μου θα [πηγαίνη...

«Ω! σίγουρα, ο φίλος σου ποδ φεύγει σε [λυπάται

Και μακρυνά σου, πάντοτε γλυκά, θα σε [θυμάται.

Μά εσέ, ποδ αφήνει ο φίλος σου και πάει [σε χώρα άλλη,

'Αλήθεια! πόσο ή λύπη σου θα είναι πό [μεγάλη!

Θά' λές: κυτάξω σε, τι πριν εκύτταζα [μαζί του:

Τους δρόμους ποδ πριν διαβαίνα άκούοντας [τή φωνή του'

Κι' όπου κι' άν πάω, κι' ε,τι άν ιδώ, 'ρω- [τιούμαι όλη την ώρα:

— Μά ποδ είν' εκείνος; 'Αρα γε, ποδ να [γυρνάη τώρα;

Κύμα

ΓΑΜΟΙ ΣΤΑ ΧΩΡΙΑ

'Αξίζει να γράψω μερικά από τα παρά- ξενα έθιμα των γάμων των χωριών μας.

Τό άπόγευμα της προηγουμένης ήμέρας του γάμου, μαζεύονται στο σπίτι της νύμφης όλοι οι συγγενείς και ή φιληνάδες και γεμίζουν το κρεβάτι, αφού πρώτα δύο-τρεις γυναίκες χορεύουν τά ρούχα που θα χρησιμοποιούν διά τό γέμισμα.

Τό διάστημα αυτό ή νύμφη είναι κοιμημένη. 'Εγώ δέ, όταν εξήτησα να την ιδω, την εύρω στο κελλάρι ανάμεσα στές κοφίνες και τά παθάρια. Μετά τό γέμισμα, κάθηνται στο τραπέζι.

Τήν άλλην ήμέραν, πριν γίνη τό μυστήριον, μαζεύονται πάλιν και ένδύουν την νύμφη, ή όποία πρέπει να κλαίη, ως είναι και ψεύματα. 'Όταν την ένδύσουν,

την πέρνουν στην εκκλησίαν με βιολιά και τραγούδια. Αφού γίνη τό μυστήριον, πάλιν με βιολιά την φέρνουν στο σπίτι του γαμβρού. Έκει τότε κάθεται, έχουσα διαρκώς τά χέρια της κρυμμένα ύποκάτω από μίαν ποδιάν, τά μάτια της κλειστά και τό σώμα της σχεδόν διπλωμένον από τό σπύμμον. Όλες ή γυναίκες του χωριού συναθροίζονται τότε και κάθηνται έπάνω εις «θροניתιάς, θαυμάζουσα την νύμφην, ενώ οι νέοι χορεύουν και τραγουδούν. Έπειτα κάθηνται στο τραπέζι, τό όποϊον διαρκεί μέχρι της νυκτός.

Τήν άλλην ήμέραν πάλιν τραπέζι, τό όποϊον εξακολουθεί έτσι επί μίαν εβδομάδα, έναλλάξ από του γαμβρού στού κοιμητόρου, από του κοιμητόρου στην κουμμάραν, έπειτα στον πατέρα της νύμφης, στον πατέρα του γαμβρού, και ένίοτε και στους συγγενείς, μέχρι της επομένης Κυριακής, όποτε γίνεται ο λεγόμενος αντίγαμος, πάντοτε δέ τά βιολιά, οι χοροί και τά τραγούδια συνοδεύουν.

Κυπριακή 'Ακτι

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

Πολλές φορές, όταν βρισκόμουν κάτω στη σκλαβωμένη μου πατρίδα, περνούσα κ' έγώ μερικές ευτυχισμένες στιγμές.

Βράδυ-βράδυ, όταν ο ουρανός άρχιζε να χουσίεται από τά σύννεφα που άφινε πίσω του ο ήλιος λουζόμενος στην ήσυχη θάλασσα, μαζί με τον φίλο μου Βάσο, πέραμα μια όμορφη βαρκούλα πουζαμα, γρήγορη και άσπρη σαν περιστέρα, της άνοιγαμε τά πανάκια και άκουμπασμένοι δίπλα στο τιμόνι, την ώδηγούσαμε στην άκρη του λιμανιού. Έκει είμεθα μονάχοι μπορούσαμε να πούμε δυνατά, δε, τι θέλαμε. Τό σκοτάδι που απλώνονταν μάς έκαμνε να χαρώμεθα πολύ πολύ, διότι τότε είχαμε την ιδέα πώς κανείς δέν μάς έβλεπε, δέν μάς άκουε. Αρχίζαμε να ρεμβάζουμε. Η μόνη μας εύχαριστία, ή μόνη μας εύτυχία ήτο να αναπνεύουμε τον μυρωμένο άέρα, που ήρχετο από τό πέλαγος. Ναί, τον άέρα εκείνον, διότι ήρχετο από τά βουνά της προ όλίγου έλευθερωθείσης Μυτιλήνης. Ήτο τόσο γλυκός ο άέρας εκείνος, διότι ήρχετο από μέρη έλευθερα μέρον, διότι μύριζε 'λευθεριά!

Τότε ξεχνούσα πώς είμαι σκλαβωμένος έως ότου ήρχετο ή ώρα να επιστρέψουμε.

Σκλαβωμένος 'Ελλη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μπαμπάς:—Πρόσεξε, Γιάγκο, θά πέσης και θά φάς τά μούτρα σου!

Ο Γιάγκος:—Μά τί; άνθρωπάγος είμαι; Έστάλη από της Ποιμενικής Φλογέρας

— Τοτό, μέτρησε τό τραπέζι με τό ύποδεκάμετρο.

— Δέν φθάνει! τό τραπέζι είναι τόσο μακρύν!

Έστάλη από του Καστρού Καλαμών

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Μ. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

[Ίδε την προκήρυξιν εις φυλλάδ. 1, σελ. 10]

Τό προς μεταφράσιν κείμενον, αυτήν την φοράν, ήτο ευκολώτατον. Έν άνάγνωσμα διά πολύ μικρά παιδιά εις γλώσσαν άπλην, κοινήν, οικιακήν, χωρίς άσυνήθεις λέξεις, χωρίς στρόφας φράσεως, χωρίς ποιητικά ή ρητορικά άνθη. 'Αλλ' έδώ άκριβώς ήτον όλη ή δυσκολία: εις τό να ποδοθή τό ύφος του πρωτοτύπου, εις τό να διατηρηθή και έλληνικά ή ζωντανή και άφελής του γλώσσα. Φιχίνεται δέ ότι ή δυσκολία αυτή είναι πολύ μεγαλύτερα απ' όσον θα εφαντάζετο κανείς, διότι εις αυτόν τον μεταφραστικόν Διαγωνισμόν, ενώ έλαβον μέρος τόσοι, επέτυχον όλιγότεροι παρά εις κάθε άλλον. 'Αρκεί μόνο να σάς είπω, ότι άν τυχόν δέν διηγωνίζετο ή 'Ανθισμένη Βαμβακιά και ο Κωνστ. Α. Τσαμπόπουλος, δέν θα είχα μεταφράσιν του τεμαχίου κατάλληλον προς δημοσίευσιν. 'Αλλ' αυτά αι δύο ήσαν άριετα καλά. 'Υπό έσποιν μάλιστα παιδικού ύφους, ώριωτέρα ή του Κωνστ. Τσαμπόπουλου. 'Επειδή όμως εις τό τέλος κάμνει μεγάλην χρήσιν ελευθερίας—ίσως και καμμίαν παρεξήγησιν, και απομακρύνεται πολύ από τό κείμενον, επροτίμησα να δώσω εις την άλλην τό Πρωτον Βραβείον, διά να δημοσιευθή αυτή, ή όποια είναι μόν κατωτέρα εις ύφος, αλλά πάντοτε καλή έν τώ συνόλω και πιστή όσον πρέπει.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ανθισμένη Βαμβακιά, [20 Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωνστ. Α. Τσαμπόπουλος [20 Ε].—Βασίλειος ο Βουλγαροκόπος [15 Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μόζαρε, [14 Ε]. — Ποταίος 'Ονειρών [12 Ε]. — Φούλα, [11 Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [10 Ε] εις έκαστον): Δάκρυ του 'Ελέους. — 'Αποκηρατική Μόσσα. — Ένα Χιωτάκι. — Δοξασιμένος Ρήνος. — Τέλλων 'Αγρος.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [8 Ε] εις έκαστον): 'Ανδρέας Σπ. Λιβαδάς. — 'Υπερ Πατριδος. — Αθ. Διακόπου. — Συριανός. — Ο Νικητής. — Μέλλον 'Εφευρέτης. — Πρωτόπλοισ των Δολφάρων. — Ναυτοπούλα. — Μέλλον Θεωρηματικός. — Πηλεύς. — Πανελλήνιος Πόθος. — Τρικαμία. — Ηρωϊκή Σάμος. — Γενναϊόφυκος 'Ελληνας. — Μικρούλα Καστανή. — Ίνώ. — Μικρά 'Αθηνάγας. — Διάτρητος Κισανόλευκος. — Νησιωτοπούλα. — Χάρις. — Χρυσούλα Γ. Πεντζίκη. — Περσική Νίκη.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ (από [5 Ε] εις έκαστον): 'Επαίτης του 'Ωραίου. — Μαρίνος Σ. Κοσμετάτου. — Ιωάννα Κοσμετάτου. — Αίγλη του 'Ελληνομού. — Λευθεριά στους Σκλάβους. — Λέων Γαμπέττας. — Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο. — 'Ελευθέρα Χίος. — Νότα 'Αρ. Δακοπούλου. — Θαλασσοπούλι του Στόλου. — Νεράδα των 'Ανθέων. — Μισισπιής του Πόντου. — Δάφνης Κλωνάρι. — Ένοσις της Κρήτης. — Ερζίκος Κάρολος Χόν. — Ισημνη Ορ. Κασάρη. — Ε. Ν. Βαγιονής. — Θιακός Θαλασσολύκος. — Μανιώδης Γραμμοπολλέκτης. — Ηρωσ του 1913. — Πρωτοκότωρ. — 'Αθηνάγας Διάβολος. — Μικρός Πρόσοκος. — Ηρωϊς Μαγυλιάσας.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (από [3 Ε] εις έκαστον): Θεοδώρα Ν. Μαντζούνη. — Υ. Ι. Πολίτη. — Ήλιοβασιλέμα. — Γλαύκος Μ. Βολδασιδής. — Διονύσιος Κ. Κολύβης. — Ααρνοστεφής Νίκη. — Κωνστ. Ι. Κονάρης. — 'Ωρίων. — Γενναϊόφυκος Στρατηλάτης. — Καστρον Καλαμών. — Σπαρτίδων Κακολής. — Χάων. — 'Αρ. Καμβύσα. — Μικρός Έυέλπας. — Πυθαγόρας ο Σάμος. — Θεοδωρος Ν. Φραγιάς. — Ιωάννης Π. Νικολόπουλος. — Κερκυραϊκός Διάβολος. — Τροπαιοχός 'Ελλάς. — Σειτυμένη Κρητισπούλα. — Μαγεμένο 'Ακρογιάλι. — Ένετικός Λέων. — Εύσθια Μ. Δουκάκη. — Ναυτάς της Λήμνου. — Εύάγγελος Γ. Ζευεμπίσης. — Μικρά Δούμισσα. — Μαντίνα Π. Παπαγαυνοπούλου. — Μάριος Μικελέτης. — Φανατική 'Ελληνοπούλα. — Πανελλήνιος Ένωσις. — Μαρία Πρωτομά. — Γιγαντομάχος 'Ελληνας. — Φάντας Α. Χούτης. — Λάμπων 'Αστήρ. — Ηρωσ των Γιαννιτών. — Γεώργιος Φ. Γεωργιάδης.

στέ ένα πωχό άγοράκι από της 'Αρχάνες της Κρήτης, που πολύ έπαυθη να έγγραφη εις την «Διάπλασιν», και μου στέλλει ως εύφοράν της λεπτά 50. 'Ελπίζω να μου στείλουν και άλλοι εύποροι φίλοι μου, διά να γίνη συνδρομητής τό πωχόν και φιλόμουσον Κρητικόν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,"

Αθήναι, 38 όδος Έδριπίδου τήν 24ην Φεβρουαρίου 1915.

ΣΥΓΧΑΙΡΩ τους βραβευθέντας εις τον Διαγωνισμόν Μεταφράσεως και παρακαλώ την 'Ανθισμένη Βαμβακιά να μου στείλη την φωτογραφίαν της να την δημοσιεύσω. Παρατηρώ, αλήθεια, ότι πολλοί από τους βραβευόμενους δέν κάμνουν χρήσιν αυτού του δικαιώματος. Δυστι άρά γε; από άμέλειαν ή υπερβολικήν μετροφοροσύνη; Και τά δύο κακά.

Ο Γενναϊόφυκος Στρατηλάτης μου γράφει, ότι ενώ έστειλεν έκ των πρώτων Σημείων των Εύσθμων του, δέν είδε τόνομα του εις τ' 'Αποτελέσματα. 'Αλλά φαίνεται, ότι ή Σημείωσις του έλάθη. 'Οποσοδήποτε έπανορθώνω έδώ τό λάθος: Ο Γενναϊόφυκος Στρατηλάτης έλαθεν εύσθμη έν δλω 53.

Η θάσις του επομένους είναι εις τον 'Επαινον, πλησίον της 'Ηρωϊκής Σάμου, που έχει τον ίδιον αριθμόν.

Τά έξης αντιγράφω από τό ωραιότατον γράμμα της Φράουλας: «Μού άρεσει πολύ ή 'Αθηναϊκή 'Επιστολή του κ. Φαίδωνος περί Θεησεϊας. Νομίζω όμως, πώς αυτά άφορούν μάλλον τάγορία. Τά κορίτσια συνήθως είναι άφοσιωμένα περισσότερον εις την θεησεϊαν. 'Εμένα μάρεσει πολύ να πηγαίνο εις την εκκλησίαν, προσιάντων τώρα την Σαρακοστήν, και νακούω τους χαριεστμούς της Θεοτόκου. Τόν καιρόν της πολιορκίας, τους είχα μάθη όλους άπέξω».

Θέμε Βανιάτη, έχεις πολύ δίχρη 'ς αυτά που γράφεις για τά Μαθηματικά. Και εύκολα είναι, και ώραία, και χρήσιμα. 'Αλλά οι μαθηταί έχουν μια προκατάληψη, που τους κάμνει να τά βλέπουν σα βουνό.

«Ο Χειμώνας κτλ.» του Κεφαλονιτάκι. — «Ο Χειμώνας κτλ.» του Κεφαλονιτάκι. — «Παρατηρήσεις» του Δάκρυ του 'Ελέους. — «Παιδιών συζητήσεις» της 'Ανθισμένης Βαμβακιάς. — «Εύφυς 'Απάντησις» της Δαφνοστεφούς Νίκης. — «Πολύ άπροσδόκητον» του 'Ενετικού Λέοντος. — «Ο,τι πρέπει» του Φυσιολάτρου. — «Βροχή. 'Ηλιος» του Στάνλεϊ. — «Η κορά Μαργώ» της Τρικαμίας. — «Τ' είναι ή ζωή κτλ.» της 'Ελλάδος του Κωνσταντινου. — «Τό χιόνι» της Φράουλας. — «Διάλειμμα» της Ροδοδάφνης.

Η 'Ωραία Γαλάτεια μου συν-

στέ ένα πωχό άγοράκι από της 'Αρχάνες της Κρήτης, που πολύ έπαυθη να έγγραφη εις την «Διάπλασιν», και μου στέλλει ως εύφοράν της λεπτά 50. 'Ελπίζω να μου στείλουν και άλλοι εύποροι φίλοι μου, διά να γίνη συνδρομητής τό πωχόν και φιλόμουσον Κρητικόν.

Φάον, αυτό που ζητείς, δυστυχώς, δέν γίνεται. Θά έκαμα μίαν κακήν άρχην, και όλοι θα έζηπούσαν Μ. Μυστικά, χωρίς καμμίαν άνταπόδοσιν, με την ύποσχέσιν απλώς να βραβεύσουν τό καλλίτερον τετραδίον. Γράψε μου λοιπόν τί θέλεις να σου στείλω διά τό βραβείον σου. 'Αλήθεια δέν σου άρέσουν τά ποιήματα του Δροσίου; Δέν ένόησα καλά την φράσιν σου και θα ήθελα να μου την εξηγήσης.

Σ' εύχαριστώ, Τρελή Ναυτοπούλα, που έδαπάνησε για μένα της λίγες άρες, που είχες ελευθερές την Κυριακή. Αυτό μαρτυρεί πόσον μ' αγαπάς. Μά δέν σου είπα, ότι τώρα θα λαμβάνετε τό φύλλον ταπεινά την ήμέραν της έκδόσεώς του; Φίλησέ μου την αδελφούλα σου που κυτάζει της εικόνες. Η φίλη μου, διά την όποιαν έρωτάς, είναι 'Ελληνίς και άνήκει εις την μεγάλην τάξιν.

Έννοια σου, Ναυτάκι της Λήμνου, διότι κ' άν δέν με είδοποιούσες, δέν θάπέδιδα ποτέ τέτονον γράμμα εις τον αδελφόν σου, ο όποιος με αγαπά τόσον. Ο Διαγωνισμός Έσοπαθώματος λήγει την 30ην Σεπτεμβρίου, και όχι την 30ην Νοεμβρίου, διά να ύπόρχη καιρός να δημοσιεύσονται τ' 'Αποτελέσματα και να προκηρύσεται ο νέος Διαγωνισμός διά τό επόμενον έτος, μαζι με την πρόσκλησιν προς άνανέωσιν της συνδρομής. Τούτο δέ συνήθως γίνεται τον 'Οκτώβριον, διότι τό έτος μας άρχίζει από της 1ης Δεκεμβρίου. Οι λ)μοι τών Προσώπων πληροώνονται κατά μήνα. Τό λέγει και ο 'Οδηγός.

Φοβερά και τοσοερά πράγματα μου άνογγέλλει ή 'Ηρωϊκή Σάμος: 'Εμεινε χωρίς γάτα! Ο Φάων επίνηγε, ή Νέλας έφύρησε και τώρα πάει. της χάθη και ή Ψιψία. Πέντε εβδομάδες έχει να φραγή στο σπίτι της και στην ποδιά της. Φαίνεται λοιπόν ότι θα της την έσώσωσαν. Αυτοόμαι πολύ διά τό ξεκληρίσμα όλης αυτής της γατικής οικογενείας με τά τόσα ένδιαφέροντα όνόματα: έλπίζω όμως, ότι ή 'Ηρωϊκή Σάμος δέν πάγησιν να δημοιωρήσιν νέον.

Ωραίας επιστολάς μου έστειλες, αυτήν την εβδομάδα και οι έξης: Φυσιολάτρες, 'Ανθισμένη 'Αμυγδαλιά, Βέτο, Μικρά Δούκισσα, Αίολική Κιθάρα και 'Αγροπυνο Φύλλα, ο όποιος έκαμε τους άγοραστάς του 36. Έδωγε του!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγρηγόριαι: «Παιδάκι και Πουλάκι του Θαλασσοπούλου του Στόλου. — «Η Ψυχή των Πραγμάτων» της Βαλκανικής Συμμαχίας. — «Αττικός Ουρανός» και «Χαρταετόν» του Σκλαβωμένου 'Ελληνοσ. — «Ο Χειμώνας κτλ.» του Κεφαλονιτάκι. — «Παρατηρήσεις» του Δάκρυ του 'Ελέους. — «Παιδιών συζητήσεις» της 'Ανθισμένης Βαμβακιάς. — «Εύφυς 'Απάντησις» της Δαφνοστεφούς Νίκης. — «Πολύ άπροσδόκητον» του 'Ενετικού Λέοντος. — «Ο,τι πρέπει» του Φυσιολάτρου. — «Βροχή. 'Ηλιος» του Στάνλεϊ. — «Η κορά Μαργώ» της Τρικαμίας. — «Τ' είναι ή ζωή κτλ.» της 'Ελλάδος του Κωνσταντινου. — «Τό χιόνι» της Φράουλας. — «Διάλειμμα» της Ροδοδάφνης.

Η 'Ωραία Γαλάτεια μου συν-

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΣ

Table with columns: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Περίοδος Β' - Τόμος 22ος, Έν Αθήναις, 7 Μαρτίου 1915, Έτος 37ον - Αριθ. 14

α' Ο μικρός μουτσός κτλ. του Απλότου.

Απογοήτωση: α' Ο Έλλην Στρατηλάτης, α' Ανοίξεις, α' Το πουλάκι και ο άνθρωπος...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ουδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή αναθεωρείται αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωματος φρ. 1. Τα εγκριμένα ή αναθεωρημένα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1915.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: η Περωτή Νίκη (0) με Σημαιοφόρον Έλληνα...

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Χρ. Ν. Δάραν (εις το 11ον φύλλον εδημοσιεύθη τμκατάλογος των τόμων...)

Επιστολάς έλαβα μετά την 24ην Φεβρουαρίου, βάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 148ος Διαγωνισμός Λύσεων Δευτεμβρίου - Μαρτίου

Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 26ης Απριλίου, αλλά και πέραν της προθεσμίας ταύτης έφ' όσον δεν θά έχουν ακόμη δημοσιευθή.

152. Δεξιόγραφος

Ένα όρος της Ελλάδος θά σχηματισθή, Με μία πόλι της Γαλλίας γράμμ' αν ένουθή.

Έστάλη υπό του Έλληνικού Ίδεώδους

153. Συλλαβόγραφος

Δυό γράμματα ένάνω Με μία μετοχή, Κι' άμέσως φανερώσω Όπωρικό γλυκύ.

Έστάλη υπό του Στρατηλάτου των Έλλήνων

154. Μεταγραμματισμός

Ένας άρχαίος βασιλέας Τη μέση του αλλάζει, Και μία ύψηλή οικοδομή, Καθώς και πόλι ελληνική, Μ' αυτό παρουσιάζει.

155. Αστία

Νάντικατασταθούν οι άστερισκοί διά γραμμάτων ύψους, ώστε νά αναγνωσκαίται: όριζοντίως ποταμός, καθέτως κατάδικος του Άδου, διαγωνίως δέ μέταλλον και φυτόν έξ ου ό πρώτος χάρτης

Έστάλη υπό του Πληρωμένου Ήπαιρώτου

156. Επιγραφή

ΡΑ ΝΕ ΙΚΟ ΟΛΔ ΖΑΥΛΕΥΤΥΡΠΗ ΕΜΣ ΟΡΜ

Ζητείται ή ανάγκη της επιγραφής ταύτης.

Έστάλη υπό Ίσημήνης Β. Χατζηκωνσταντινίου

157. Κρυπτογραφικόν

- 12345678904 = Άρχαίος στρατηγός. 21469 = Δέν κάνει τον παπά. 315264 = Θεραπεία. 41764 = Νήσος. 5178434 = Ποταμός. 670264 = Ποιητής. 71364 = Μήν. 8564 = Χρονική διαίρεσις. 9164 = Έρόν. 021 = Θιά.

Έστάλη υπό Ίουλιαν Β. Χατζηκωνσταντινίου

158. Διπλή Άμφοστιχίς

Τα μέν άρχικά των κάτωθεν ζητούμενων λέξεων αποτελούν ποταμόν της Ιταλίας, τα δέ τρίτα γράμματα ποταμόν της Γερμανίας.

159. Φωνηεντόλιπον

τ - δς - ζμρν - κ - νδρς - σφ

Έστάλη υπό του Γιαννομάχου Έλληνο

160. Γρίφος

11111 α δουλ 111 ζηλ α m α 11111 α

Έστάλη υπό της Αλοικίης Κιδάρας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Ασκήσεων του φύλλου 50

520. Καισάρια (Κάισαρ Ια.) - 521. Δάντης (Δάν, τής.) - 522. Τίβερις - Τιβέριος. - 523. Μέγαρον - Μέγαρο.

524. Α Κ Σ 525. ΙΣΜΗΝΗ Α Α Ο (Αννίβας, Κόσος, Κ Α Ι Κίμων, ΓαλΗνός Κ Ο Τ Α Β Ο Σ Τήνος, κάμΗλος. Τ Μ Ι 526. Άρχη σοφίας φόβος Κυρίου. Ν Ι Ο (Η άνάγνωσις κατά στήλας έκ δεξιών, Α Σ 527. Θρασειν έκ των κάτω προς τα άνω.) - 528. Μηδενί πονηρό συνοικίσης. (μηδέν υπό νι ρω - συν - οίχ εις εις.)

έκ των κάτω προς τα άνω.) - 527. Θρασειν χρή, τάχ' αύριον έστειλ άμεινον. - 528. Μηδενί πονηρό συνοικίσης. (μηδέν υπό νι ρω - συν - οίχ εις εις.)

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

δσαν αι λύσεις, άδικηκίτας φυλλάδιον, ελήφθησαν από 18-24 Φεβρουαρίου

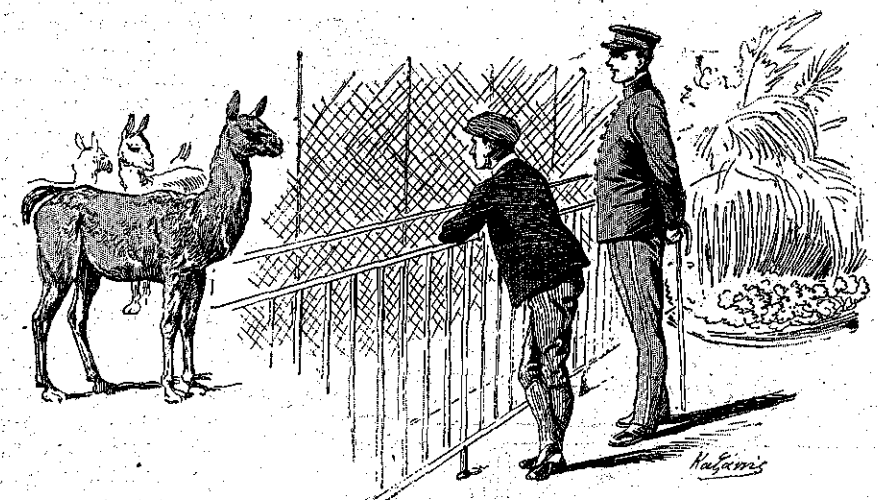
ΑΘΗΝΩΝ. Α. Κόρου, Οθωνία Α. Σαρηγιάννη, Άντ. Α. Σαρηγιάννης, Άμαλία Τσάζ, Βασ. Α. Καστρίνης, Στ. Α. Μάμος, Ρουμμελιότασι, Γ. Ε. Κουλουμπάκης, Γ. Χ. Παπαδόπουλος, Ι. Ν. Πλατσής, Μάσγκα Π. Ρογκακοπούλου, Ίωάννα Σ. Κοσμετάτου, Ίωάννα Χ. Πουλάκου, Γ. Χ. Πουλάκος, Άννα Δοσάντου, Β. Θ. Θ., Λευκή Περιστέρα, Ματωμένο Ήλιοβασιλέμα, Μέλλον Ναυαρχος, Άναστ. Α. Γεώργας, Θεόδωρα Καραβέλλου, Γ. Κολυβάς, Λυκομήδης ό Σκύριος, Φανή Α. Κοκκίνη, Θεόδ. Ι. Ραυτοπούλος, Μαγ. Σ. Κοσμετάτος, Χαλακιάβας.

ΑΡΓΟΥΣ. Μάνος Κ. Οικονόμου. ΒΕΛΚΑΣ. Αημιονοπούλα. ΒΟΛΟΥ. Άπ. Π. Παπαδόπουλος, Άννα Στ. Σπανουδάκη, Άγρίνη Κ. Λυκαρδοπούλου, Πιπίτα Π. Ριζάδου, Άλ. Παπαδημητρίου. ΓΥΘΕΙΟΥ. Όλγα Μικροδήμα, Θεόδ. Μικροδήμας. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ. Διον. Α. Δημόπουλος, Έκπορθής τοδ Μαϊζανίου, Φ. Σ. Οικονόμου, Κ. Πατρονικολάου, Χρ. Δάρας, Ν. Παπαφωτού. ΖΑΚΥΝΘΟΥ. Ι. Α. Μερκάτης, Α. Ι. Κλάδης. ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ. Ίσημήνη Όρ. Κατσάρη, Χ. Α. Διασάκης. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ. Π. Σ. Μπενιψάλης. ΙΜΒΡΟΥ. Κωνστ. Π. Χατζηκωνσταντινίδου. ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ. Άθ. Ν. Τζωρτζής, Κωνστ. Γ. Σταυρίδης, Άγγελοή Γαλιουπούλου. ΚΑΡΑΙΤΗΣ. Μαρία Κ. Παπαχρήστου. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Πηλεσσώνη, Μαρία Κ. Καμβύσα Σοφός του Μέλλοντος. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ. Μαρίνα Χηνοπούλου. ΜΕΣΣΟΛΟΓΓΙΟΥ. Αφροσύνης Στρατηλάτης. ΠΑΤΡΩΝ. Γεω. Α. Γιαννακόπουλος, Μαντίνα Π. Παπαγιαννοπούλου, Μαρία Ε. Παπαγιαννοπούλου, Χριστίνα Σ. Αύγουρινού, Πατριού Ναυτοπούλου, Δέων. ΗΕΙΡΑΙΩΣ. Ίσημήνη Σ. Βόκου, Παν. Α. Ψάλλας, Βασ. Α. Αάλας, Μαρίνα Κ. Βογιάτα, Βασ. Ι. Σασιανόπουλος. ΠΥΡΓΟΥ. Ίω. Α. Κανελλόπουλος. ΣΥΡΟΥ. Άντ. Ν. Κοτρίας, Νικ. Ι. Βάνης, Στέφ. Γ. Σουριανός, Κορνήλια Μ. Άνδρουλή, Ένας χωρίς ύπογραφήν. ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ. Μαρία Π. Καρώση, Αημ. Α. Μεταξάς, Νικ. Α. Σακαλλαγιάδης, Ναπ. Ι. Βασιλόπουλος, Βασ. Ζ. Πουλόπουλος, Γ. Α. Ζεμπού, Ι. Γ. Τράκας. ΥΑΡΑΣ. Θεοδότη Α. Λεβελίκου, Π. Ι. Παντελάκης. ΧΑΛΚΙΔΟΣ. Άνδρ. Β. Κόκκας, Καλλιτέγνης Φειδίας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Των εύρόντων την λύσιν τα όνόματα ετέθησαν εις την Κληροτίδα και εληφθήσαν οι έξις τρεις ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ Α. ΓΕΩΡΓΙΔΗΣ έν Αθήναις, ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΓΑΛΛΙΟΠΟΥΛΟΥ έν Ίωαννίνους, και ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Α. ΨΥΛΛΑΣ έν Πειραιά, οι όποιοι έ-εγραψαν διά τρεις μήνας από 1ης Μαρτίου.

Τό πρώτιστον καθήκον του καλοϋ συνδρομητοϋ είνε ή εγκυμωσις άναρώσεως της συνδρομής του

«Ο Ραούλ διεσκέδασε πολύ εις τον Ζωολογικόν Κήπον...» (Σελ. 111, στ. α')

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια) Ο αντίπρόσωπος της Έταιρείας, ό όποιος συνώδευε τους μετανάστες από την Μασσαλία, ένσφραμίθη τέλος, άκολουθούμενος από ένα συμπαθητικόν νέον με την ιδίαν κωνήν στολήν. Κύριε πράκτορ, είπε γυλλιστί εις αυτόν τον ύπάλληλον, ίδου τό παιδί, διά τό όποιον σάς ώμίλησα. Πολύ καλά, απεκρίθη ό νέος με προθυμίαν. Έγώ θά φροντίσω. Και προχωρήσας προς τον Ραούλ, έθεσε την χείρα επί του ώμου του και τώ είπεν εις τόνον γλυκύ: Μικρέ μου φίλε, θά έλθης μαζί μου στό ξενοδογείο. Μη φοβάσαι τίποτα! Σου ύπόσχομαι, ότι θά σε περιποιηθώ και θά μείνης πολύ εύχαριστημένος. Πρέπει όμως νά είσαι καλός και φίλεργος. Έλθα εδώ διά νά έργασθώ, άπεκρίθη ό Ραούλ, και είμαι πρόθυμος νά σάς ακολουθήσω, αφού θά με βοηθήσετε νά εύρω έργασίαν και νά κερδίω τό ψωμί μου. Γι' αυτό ακριβώς έμειθα εδώ! άπεκρίθη ό κωντός μελαγχρινός νέος, μειδιών πάντοτε. Τό μειδιόμα του όμως είνετο επί τέλους όχληρόν, διότι φαινότο μειδιάμα κατά παραγγελίαν, από τό όποιον έλειπε κάπως ή ειλικρίνεια. Ο πλοίαρχος, με όλας τās φροντίδας και τās άποχλίαις της στιγμής εκεινης, ήρθε καιρόν νά έλθη και νά παραιτηθή θερμώς τον μικρόν του επιβάτην. Μαζί του παρουσιάσθη κ' ένας ναύτης, κρατών ένα μπαούλο και δύο βαλίτσας, τās όποιας ό Ραούλ ανεγνώρισεν άμέσως. Αύτά είνε τά πράγματα του άποθανόντος Τορπέν, είπεν εις τον άργεντινόν ύπάλληλον. Έθόν δέν ζητηθούν από την οικογένειάν του, θά τά κληρονομήση ό Ραούλ. Μάλιστα, απεκρίθη ό πράκτορ. Και τώρα, μικρέ μου φίλε, έλα μαζί μου. Ο Ραούλ, αφού έσφιξεν άκόμη μίαν φοράν τό χέρι του πλοίαρχου, έξήλθεν από την (Πιάμπαν), ακολουθών τον όδηγόν του. Είς τό ξενοδογείον των Μεταναστών. Μόλις έπέρασε την γέφυραν, εύρέ

θη επί της προκυμαίας έν τώ μέσφ πάλιν μεταναστών. Υπό την όδηγίαν τεισιάρων-πέντε πρακτόρων, όμοίων μ' εκείνον που συνώδευε τον Ραούλ, ό όμιλος διηρθύθη πεζή προς έν μεγάλον κτίριον, τό όποιον τους έδειχσαν με τό χέρι, έγειρόμενον εις άπόστασιν πεντακοσίων μόλις μέτρων από τό μέρος όπου άπεβιβάσθησαν. Αί άποσκευαί ήκολούθουν φορτωμένοι εις κάρρα. Πολλοί μετανάστες, μη έχοντες έμπιστοσύνην εις τους ύπάλληλους της Έταιρείας, δέν ήθέλησαν νάφισουν τās βαλίτσας των ή τους σάκκους των κ' έβάδιζαν έπιπόνως, σπρώνοντες αύτους εις την ράχιν. Έξ άλλου έπεβράδυναν την πορείαν του όμιλου και τά μικρά παιδιά, τά όποία αί γυναίκες έσυραν κατόπιν των. Οί πράκτορες, διεσπαρμένοι έν τώ μέσφ των μεταναστών, τους ένεθάρρυναν εις διαφόρους γλώσσας, διότι καθείς είγεν άναλόγη από μίαν έθνικότητα. Ούτως άλλοι ώμίλων Ιταλικά, πεκρίθη ό κωντός μελαγχρινός νέος, μειδιών πάντοτε. Τό μειδιόμα του όμως είνετο επί τέλους όχληρόν, διότι φαινότο μειδιάμα κατά παραγγελίαν, από τό όποιον έλειπε κάπως ή ειλικρίνεια. Ο πλοίαρχος, με όλας τās φροντίδας και τās άποχλίαις της στιγμής εκεινης, ήρθε καιρόν νά έλθη και νά παραιτηθή θερμώς τον μικρόν του επιβάτην. Μαζί του παρουσιάσθη κ' ένας ναύτης, κρατών ένα μπαούλο και δύο βαλίτσας, τās όποιας ό Ραούλ ανεγνώρισεν άμέσως. Αύτά είνε τά πράγματα του άποθανόντος Τορπέν, είπεν εις τον άργεντινόν ύπάλληλον. Έθόν δέν ζητηθούν από την οικογένειάν του, θά τά κληρονομήση ό Ραούλ. Μάλιστα, απεκρίθη ό πράκτορ. Και τώρα, μικρέ μου φίλε, έλα μαζί μου. Ο Ραούλ, αφού έσφιξεν άκόμη μίαν φοράν τό χέρι του πλοίαρχου, έξήλθεν από την (Πιάμπαν), ακολουθών τον όδηγόν του. Είς τό ξενοδογείον των Μεταναστών. Μόλις έπέρασε την γέφυραν, εύρέ

«Οι φίλακες των έσφαμάτησαν...» (Σελ. 111, στ. β')